

JENNIFER L. ARMENTROUT
semnată *J. Lynn*

LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC

Traducere din limba engleză
DANA POPESCU

Editura Epica, București, 2018

Unu

Nu trecuseră mai mult de zece minute de când mă afundasem în scaunul capitonat din sala de aşteptare luminoasă, că am şi zărit tenişii albi care mi-au apărut brusc în faţa ochilor. Până atunci îmi făcusem de lucru holbându-mă la podea şi socotind că spitalele particulare trebuiau să obțină o grămadă de bani ca să aibă un parchet atât de închis la culoare şi de scump.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, părinţii lui Charlie Clark nu se uitaseră deloc la bani când fusese vorba despre îngrijirea pe termen lung a unicului lor fiu. Îl internaseră în cea mai bună clinică din Philadelphia. Probabil că sumele de bani pe care le cheltuiau anual erau astronomice — în mod cert, depăşeau cu mult cât câştigam eu ca barmanită la Mona şi ca web designer, pe deasupra.

Bănuiesc că ei credeau că astfel compensau faptul că nu veneau să-l viziteze pe Charlie decât o dată pe an, şi atunci preţ de vreo douăzeci de minute. Sunt sigură că existau pe lume oameni mai buni şi mai iertători decât mine, deoarece cu greu puteam ignora senzaţia de iritare pe care-o simteam când mă gândeam la părinţii lui, aşa că mi-am ridicat privirea şi am văzut zâmbetul binevoitor de pe faţa asistentei. Am clipit o dată, apoi încă o dată, căci nu-i recunoşteam nici părul castaniu, nici ochii mai tineri şi căprui.

Doamna aceea era nouă.

M-a măsurat de jos până sus, în vîrful capului, zăbovind o clipă asupra părului meu, dar fără să-şi piardă vreo clipă zâmbetul

de pe buze. Nu se punea problema că aş fi avut părul chiar atât de zăpăcit. Cu câteva zile în urmă trecusem de la șuvițele de un roșu aprins la unele mai violet, dar e drept că arătam aiurea cu cocul pe care mi-l făcusem în grabă și-n care-mi răsucisem șuvițele mai lungi. Noaptea trecută eu închisesem barul, ceea ce însemna că nu ajunsesem acasă decât după ora trei dimineața și depuseseam un efort supraomenesc să mă trezesc, să mă spăl pe dinți și pe față și pe urmă să conduc până în oraș.

— Roxanne Ark? m-a întrebat ea, oprindu-se în fața mea cu mâinile împreunate.

Creierul mi s-a oprit la auzul numelui meu întreg. Aveam niște părinți foarte ciudați. Ai fi zis că se drogau prin anii optzeci sau cam aşa ceva. Mă botezaseră după cântecul „Roxanne”, iar pe frații mei îi cheamă Gordon și Thomas, adică exact numele real al lui Sting.

— Da, i-am răspuns și m-am apelat după geanta încăpătoare cu care venisem.

Și-a păstrat zâmbetul neclintit și a pornit către cele două uși duble închise.

— Asistenta Venter are liber azi, dar mi-a explicat că veniți în fiecare vineri după-amiază, aşa că l-am pregătit pe Charlie.

— Oh, nu, a pățit ceva? am întrebat-o simțind o urmă de îngrijorare.

Sora Venter ajunse deja să-mi fie prietenă în ultimii șase ani de când îl vizitam pe Charlie. Ne cunoșteam îndeajuns de bine încât să știu că fiul ei cel mic urma să se căsătorească în octombrie și că cel mijlociu tocmai o făcuse buniciă pentru prima oară luna trecută, în iulie.

— A răcit, nimic grav, o răceală din acelea de sfârșit de vară, mi-a explicat asistenta. De fapt, a vrut să vină azi la serviciu, dar am fost cu toții de acord că i-ar prinde bine să stea acasă peste weekend, ca să-și revină.

Sora cea nouă s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec.

— Sora Venter mi-a povestit că vă place să-i citiți lui Charlie. Am încuviațat și am strâns breteaua genții.

S-a oprit în dreptul ușii, și-a scos ecusonul și l-a trecut prin dreptul senzorului din perete. S-a auzit imediat un clic, după care femeia a împins ușa.

— S-a simțit bine în ultimele zile, să știți. Nu atât de bine pe cât ne-am dori noi, a continuat ea în timp ce pășeam pe corridorul larg și bine luminat.

Pereții erau albi și goi. Fără personalitate. Fără nimic.

— Dar s-a trezit devreme în dimineață asta, a adăugat ea.

Sandalele verde neon cu care eram încălțată făceau zgomot pe podeaua acoperită cu gresie, dar tenișii asistentei nu scoteau nici cel mai mic sunet. Am trecut de corridorul despre care știam că ducea în salonul comun. Lui Charlie nu-i plăcuse niciodată să stea acolo, ceea ce era extrem de ciudat fiindcă... înainte să fie rănit, fusese o persoană foarte sociabilă.

Fusese o mulțime de chestii înainte.

Camera lui Charlie se afla pe un alt corridor, într-o aripă special construită să aibă priveliște spre spațiul verde și spre piscina terapeutică, unde lui Charlie nu-i plăcuse niciodată. Nici înainte nu fusese cine știe ce înnotător, dar de fiecare dată când vedeam nenorocita aia de piscină îmi venea să iau pe cineva la pumni. Nu știa de ce, poate pentru că noi, ceilalți, nu aveam problema asta — știam să înnotăm singuri — sau poate pentru că întotdeauna mi se păruse că apa nu avea sfârșit, în vreme ce viitorul lui Charlie era strict limitat.

Asistenta s-a oprit în fața ușii închise de la camera lui Charlie.

— Când sunteți gata de plecare, știți ce e de făcut.

Ştiam. La plecare trebuia să trec pe la biroul asistentelor și să semnez de ieșire. Bănuiesc că în felul acesta voiau să se asigure că nu aveam de gând să-l fur de acolo pe Charlie sau cine știe ce altceva. A dat din cap spre mine cu un aer fericit, s-a rotit pe teniș și-a pornit-o înapoi pe corridor, cu pași hotărâți.

O clipă am rămas cu ochii pironiți asupra ușii, după care am tras adânc aer în piept și am expirat încet. Așa eram nevoită să procedez de fiecare dată când îl vedeam pe Charlie. Doar aşa puteam să elimin din mine amestecul acela de senzații — toată

dezamăgirea, furia și tristețea aceea —, înainte să pășesc în cameră. Nu-mi doream ca el să vadă vreodată asta. Uneori dădeam greș, dar măcar știam că încercam de fiecare dată.

După ce m-am asigurat că nu păream nebună când zâmbeam, am deschis ușa și, la fel ca în fiecare zi de vineri din ultimii șase ani, am simțit un pumn înfipt în gâtlej la vederea lui.

Stătea pe un scaun în dreptul unei ferestre mari, din tavan până în podea — pe scaunul *lui*. Era un fotoliu puf mare și confortabil, cu o pernă de un albastru electrizant. Îl avea de la șaisprezece ani, îl promise de ziua lui, cu doar câteva luni înainte ca totul să se schimbe pentru el.

Am intrat în cameră, dar Charlie nu și-a ridicat privirea spre mine, nici măcar când am închis ușa în urma mea. N-o făcea niciodată.

Salonul nu arăta deloc rău, era chiar spațios, avea un pat de dimensiuni normale, frumos aranjat de una dintre asistente, un birou pe care știam că nu-l folosise niciodată și un televizor pe care niciodată, în cei șase ani, nu-l văzusem pornit.

Stătea pe scaun și privea pe fereastră, dar arăta aşa de slab, încât de mult nu mai putea fi numit suplu. Sora Venter mă lămurise că nu mai reușeau să-l hrănească de trei ori pe zi și nu avuseseră rezultate nici când încercaseră să-l treacă la cinci mese pe zi mai mici. Cu un an în urmă situația se înrăutățise aşa de mult, încât au fost nevoiți să-l hrănească printr-un tub; încă simțeam frica aceea de atunci, când crezusem că aveam să-l pierd.

Se vedea că fusese spălat pe cap în dimineața aceea, dar părul lui blond era mult mai scurt față de cum îl purtase el înainte. Charlie fusese adeptul părului dezordonat ridicat la rang de artă și stăpânișe chestia asta ca nimeni altul. Azi era îmbrăcat cu un tricou alb și cu niște pantaloni gri de trening, demodați. Ah, erau din ăia care aveau elastic la gleznă! Doamne, ce crize ar fi făcut dacă ar fi știut cu ce îl îmbrăcaseră, și pe bună dreptate... fiindcă Charlie, ei bine, Charlie al meu avea un gust extraordinar în ceea ce privește stilul.

M-am îndreptat spre al doilea fotoliu puf cu perna la fel de albastră, pe care îl cumpărasem cu trei ani în urmă, și mi-am dres glasul:

— Bună, Charlie!

Nu m-a privit.

Nu mă simțeam deloc dezamăgită. Sau, mă rog, încă aveam senzația aia că „nu e corect ce se întâmplă”, dar nu mai tremuram cuprinsă de disperare, simțind că mi se taie răsuflarea, fiindcă aşa era de fiecare dată.

M-am așezat și mi-am pus geanta la picioare. De aproape, arăta mai bătrân de douăzeci și doi de ani. Fața uscătivă, pielea decolorată și niște umbre adânci, neîertătoare, sub ochii care fusese cândva de-un verde viu.

Am mai tras o dată adânc aer în piept.

— Azi e îngrozitor de cald afară, aşa că să nu te aud că râzi de pantalonii mei tăiați cu foarfeca.

Pe vremuri, m-ar fi obligat să mă schimb, ca nu cumva să îndrăznesc să ies aşa în public.

— Cei de la meteo au anunțat că în weekend vom avea temperaturi record.

Charlie a clipit alene.

— Se pare că vor fi și niște furtuni puternice, am zis și mi-am împreunat mâinile, dorindu-mi cu ardoare să-și întoarcă fața spre mine.

La unele vizite nu o făcea. Nu o mai făcuse la ultimele trei vizite, ceea ce mă însășimânta, fiindcă urmase o criză oribilă după ultima oară când petrecuse atât de mult timp fără să dea semne că m-ar fi recunoscut. Cele două chestii probabil că nu aveau nimic în comun, dar eu tot simțeam cum mi se formau noduri de neliniște în stomac. Mai ales că sora Venter îmi explicase că astfel de crize erau destul de frecvente la pacienții care suferă de traumatisme severe ale creierului.

— Mai ții minte cât de mult îmi plac furtunile, nu?
Niciun răspuns.

— Mă rog, dacă nu se transformă în tornade, am adăugat. Dar suntem practic în Philly¹, aşa că mă îndoiesc c-o să fie vreuna prin preajmă.

L-am surprins din profil cum a mai clipit o dată, încet.

— Ah, da! Şi mâine-seară, la Mona, o să închidem barul pentru public, am continuat eu să bat câmpii, fără să ştiu sigur dacă îi mai dezvăluisem până atunci planurile acelea, dar oricum nu conta. E o petrecere privată, am spus şi am făcut o pauză lungă, ca să-mi recapăt răsuflarea.

Charlie privea în continuare pe geam.

— Cred că ţi-ar plăcea la Mona. E cam banal, dar într-un sens bun. Dar ţi-am mai spus asta. Nu ştiu, mi-ăs dori să... am adăugat muşcându-mi buzele, iar umerii lui Charlie s-au ridicat într-un oftat adânc şi puternic. Mi-ăs dori o mulţime de lucruri, am terminat pe un ton şoptit.

A început să se legene, cu o mişcare ce părea inconştientă. Era un ritm încet şi care îmi amintea de senzaţia pe care o ai când pluteşti la suprafaţa oceanului, cu trupul împins de valuri înainte şi înapoi.

Preţ de o clipă m-am luptat cu mine însămi să nu urlu, să nu dau frâu liber tuturor frustrărilor pe care le simteam în mine. Pe vremuri Charlie turuia de nu puteai ţine pasul cu el. Profesorii din generală îl botezaseră Gură Spartă, iar când râdea... Doamne Dumnezeule, avea cel mai contagios şi mai adevarat hohot de râs din lume!

Dar nu mai râsesese de ani buni.

Am strâns din ochi ca să nu dau frâu liber řuvoaielor fierbinţi de lacrimi, deşi îmi venea să mă tăvălesc pe jos şi să-mi descarc sufletul. Nimic din ce se întâmpla acum nu era corect. Ar fi trebuit ca Charlie să fie în picioare şi în stare să meargă. Ar fi trebuit să-şi fi terminat până acum facultatea şi să fie cu un tip mişto care să-l iubească şi să meargă cu mine la întâlniri în patru, cu cine ştie ce tip aş fi târât şi eu după mine. Ar fi trebuit să facă ce jurase, adică

¹ Denumire informală a orașului Philadelphia (n. tr.)

să-şi publice deja primul roman. Ar fi trebuit să fim ca pe vremuri. Cei mai buni prieteni, de nedespărţit. M-ar fi vizitat la bar şi, atunci când ar fi fost cazul, ar fi trebuit să-mi spună să-mi revin naibii odată!

Charlie ar fi trebuit să fie în viaţă, fiindcă chestia asta... indiferent ce naiba era... asta nu era viaţă.

În loc de tot ce-ar fi trebuit să fie, nişte vorbe tâmpite rostite într-o noapte blestemată şi o piatră nenorocită distruseseră totul.

Am deschis ochii sperând că mă privea, dar nu o facea, aşa că a trebuit să-mi revin. M-am aplecat şi am scos din geantă o hârtie împăturită, pictată în acuarelă.

— Uite ce ţi-am desenat, am spus cu vocea răguşită, dar am continuat: Mai ţii minte când aveam cincisprezece ani şi părinţii mei ne-au dus pentru prima oară la Gettysburg? Ţi-a plăcut la nebunie la Stânca Diavolului¹, aşa că uite-o aici.

Am desfăcut tabloul şi i l-am ținut în faţă, chiar dacă nu se uita la el. Avusesem nevoie de câteva ore bune pe parcursul săptămânii trecute ca să pictez stâncile acoperite de nisip ce împrejmuiau pajiştile înverzite, să obtin nuanţa potrivită pentru bolovanii şi pietrele dintre ele. Umbrele îmi dăduseră cel mai mult de furcă, fiindcă în acuarelă era mai greu, dar îmi plăcea să cred că ieşise destul de bine.

M-am ridicat şi am dus tabloul spre peretele opus patului. Am pescuit de pe birou o piuneză şi l-am atârnat alături de celealte. Era câte unul pentru fiecare zi în care îl vizitasem. Trei sute douăsprezece tablouri.

Mi-am plimbat privirea pe pereţi. Preferatele mele erau portretele lui — imagini cu Charlie şi cu mine de când eram mai tineri. Nu prea mai aveam spaţiu unde să le lipesc. În curând urma să fiu nevoită să încep cu tavanul. Toate tablourile acelea erau de domeniul trecutului. Nimic din prezent sau din viitor. Era, de fapt, un zid al amintirilor.

¹ Devil's Den în original, un deal pe care s-au purtat cele mai săngeroase lupte din Bătălia de la Gettysburg, în timpul Războiului Civil American. (n. tr.)

M-am îndreptat înapoi spre fotoliu și am scos cartea pe care i-o citemam. Era *Lună Nouă*, din seria „Saga Amurg”, fiindcă văzuserăm filmul împreună. Încă puțin și-am fi văzut împreună și partea a doua. Am deschis la pagina la care rămăsesem, convinsă că Charlie ar fi fost de partea lui Jacob. Nu s-ar fi dat în vînt după vampirii emo. Și, deși era a patra oară când i-o citemam, părea să-i placă.

Sau, cel puțin, asta îmi spuneam în sinea mea.

Nu mi-a aruncat nicio privire cât timp am stat cu el, o oră, și m-am apucat să-mi strâng lucrurile, cu inima grea ca pietroiu ăla care schimbase totul în viețile noastre. M-am aplecat deasupra lui.

— Charlie, uită-te la mine.

Am așteptat o clipă și am continuat gâțuită:

— *Te rog mult!*

Dar Charlie nu a făcut nimic altceva decât să clipească și să se legene încet. Înainte și înapoi. Asta a fost tot, am așteptat timp de cinci minute un răspuns, orice fel de răspuns, dar nu am primit niciunul. Cu ochii umezi, l-am sărutat pe obraz și m-am ridicat.

— Ne vedem vinerea viitoare, bine?

M-am prefăcut că mi-a răspuns că da. Numai aşa puteam ieşi din cameră și închide uşa în urma mea. Am semnat de ieşire, mi-am găsit ochelarii undeva pe fundul genții și mi i-am pus la ochi, pregătită pentru arșița de afară. Soarele făcea minuni pentru pielea mea înfrițată, dar nu mă încâlzea și pe dinăuntru. Așa mi se întâmpla de fiecare dată după ce-l vizitam pe Charlie și avea să dureze până după ce-mi începeam tura la Mona ca să mă eliberez de răceala asta.

M-am îndreptat spre locul unde parcasem și-am înjurat.

Puteam vedea cum căldura se ridică din asfalt și mă întrebam oare ce culori ar fi trebuit să amestec ca să surprind efectul acela pe pânză. După care mi-am văzut mașina, Volkswagenul meu Jetta, și mi-au dispărut toate gândurile legate de acuarele. Am simțit un gol imens în stomac și aproape că am căzut din picioare. Lângă mașina mea era parcată o camionetă frumoasă.

Cunoșteam camioneta aia neagră.

O și condusesem odată.

Ah, fir-ar!

Cum picioarele mele refuzau să mai înainteze, am rămas pironită pe loc.

Aveam în față toată durerea vieții mele, care, în mod ciudat, se contopea cu persoana ce-mi apărea constant în toate fanteziile, chiar și în cele obscene... mai ales în acelea.

Reece Anders se afla chiar în fața mea, iar eu nu mă puteam hotărî dacă să-l lovesc în testicule sau să-l sărut.